

1

Győrffyné Kosdi Margit visszaemlékezése a 2017. szeptember 15-i szónyi rendezvényen

Kedves testvéreim!

Én is kitelepített vagyok; az 1946-os Benes Dekrétum áldozata, fehér lapos.

Kik is voltak ezen fehér laposok, a háborús bűnösök?

Azok, akik útjában álltak a szlovák politikának.

Azok, akiknek házára, földjére igényt tarthatott a faluba betévedt bármely, magát szlováknak valló személy.

Komáromszentpéteren 166 óhajuknak megfelelő házat találtak is.

A benne élőket kitelepítették, deportálták. Távozniuk kellett otthonukból.

A szlovák kormány elvette a 166 család házát, és a falu 7990 hektáros földterületét, melyen bőségesen termett a búza, rozs, árpa, kukorica, dohány, paprika. Dús legelői, erdei voltak, nem beszélve a messze földön híres borvidékről.

Anyai nagyapám köztisztviselőként álló személy volt Szentpéteren.

Ő volt a falu bírója, már második alkalommal kérték fel e megtisztelő feladatra.

Nem csak a falut, de saját gazdaságát is eredményesen vezette, korszerűsítette, fejlesztette. Több mint 80 hektáron gazdálkodott.

Így hát ő is útban volt; ő a főellenség, mennie kell!

Nem számított, hogy csak egy éve veszítette el feleségét, akit ott kellett hagynia, a már gyermekkorukban az örök élet mezejére távozott két kicsi fiával együtt, a szentpéteri temetőben.

Nem számított, hogy veje valahol Oroszországban hadifogoly. Ki tudja él-e, hal-e?

Nem számított, hogy lánya magára maradt egy 5 és egy 3 éves kislánnyal.

Megkapta a felszólítást.

A mi fehér lapunk:

- Családfő: Gere Lajos (Ludovít)
- Gere Ida (Kozsdi Benőné)
- Kozsdi Benő (Benjamin)
- Kozsdi Ida

2

- Kozsdi Margit (Ez vagyok én.)

Az áttelepítés időpontját többször is módosították, sőt a név is változó volt. Hol Gerő, hol Gere, hol Lajos, hol Sándor. De sajnos így is, úgy is rólunk volt szó.

Végül 1947. július 24.-én 22 vagon megpakolva útnak indult csonka kis családunk.

Hátrahagyva faluvégi portánkat, a nagy istállót, előtte a korszerű trágyateleppel, a silózót, az udvart a gémes kúttal, az utcaajtót (verőckét), a csípős Gyuri kakas emlékét, a rokonokat: nagyapám testvérét egyik gyermekével és családjával, a temetőt, drága halottainkkal; s nem utolsó sorban a földet, a drága szülőföldet.

Apai nagyszüleim úgy döntöttek, hogy ők is áttelepülnek, követik fiuk családját, hogy ne kelljen elválniuk.

A sors fintora, ők értek hamarabb Magyarországra.

A Tolna megyei Pári községbe telepítették őket.

Egy kedves rokonomtól nemrég tudtam meg, hogy mi hagytuk el utolsóként a falut. Tehát én voltam az utolsó szentpéteri kitelepített.

1947. augusztus 5.-én értünk Szobra. Még két hétig ide-oda tologatták a vagonokat Mányokon (Tolna megyében). Mint később kiderült, nem tudták, hova helyezzenek el bennünket.

Én az egészből csak a nagy fehér gőzre emlékszem, amint a mozdonyt töltötték fel; az erős ütközésekre, ahogy a vagonok összechapódtak hol tolatásnál, hol indulásnál; a vagonra, melyben laktunk.

Két hét egy vagonban nagy nyomot hagy egy kisgyermek életében. Olyannyira, hogy amikor a beköltözés előtt a Tolna megyei Váraljára betelepített rokonokhoz vittek nővéremmel, én megfogtam a ház oldalát, és csodálkozva megkérdeztem: „A ti házatok falból van? A miénk fából!”

Végül is sikerült számunkra lakhelyet találni, az akkori kormánybiztos segítségével. A Baranya megyei Szalatnagon leltünk otthonra.

Szépen rendben tartott, takaros, jól felszerelt porta volt. Látszott rajta, hogy korábbi tulajdonosa komoly gazdaságot vezetett, rendben tartotta birtokát.

3

Vele még kegyetlenebbül bántak el, mint velünk. Őt minden nélkül zavarták el. Bűne: sváb származása. Vagyonát a falu „szegényei” hordták el. Vittek mindent. Végül jegyrendszert kellett bevezetni, ennek alapján osztották szét a vagyont, nehogy a miénket is elvigyék.

Egy gyönyörű, antik szekrényt a szemem láttára fűrészelték ketté, mert nem tudtak megosztozni rajta.

Szörnyű érzés volt más ember házába beköltözni.

És, végül édesapám is hazaért 1948-ban, hosszú, viszontagságos utat hagyva maga mögött érkezett meg a szalatnaki vasútállomásra lefogyva, csont soványan.

Szégylem, de én félttem tőle. Hosszú időnek kellett eltelnie, mire megbarátkoztam vele és apának tudtam szólítani.

Őszinte szeretete, kitartó ereje, csodatételei sikerhez vezették.

A legnagyobb csoda: Isten kegyelméből kishúgunk született, Aranka.

A megpróbáltatások azonban tovább folytatódtak: házunkból kilakoltattak, kulák listára került nagyapánk, és a gulág elől is menekülnie kellett.

Hátrahagyva a földeket, a házat, Szőnybe költöztünk. Közelebb a szülőföldünkhöz, ahova már soha nem tért vissza nagyapám, bármilyen közel is volt.

Számomra Ő volt a legnagyobb magyar!

Hazájához, magyarságához azonban mindvégig hű maradt.

A kitelepített szentpéteriekkal közösséget vállalt, követte őket, a feloldás ellenére is. Magyarországot még 56-ban sem hagyta el, pedig számtalan megaláztatás érte, még Szőnyben is.

Azt vallotta: „Ez a mi hazánk, itt nekünk kell rendet tenni. Nekünk kell szebbé, jobbá alakítani. Ez a mi feladatunk! Ki teszi rendbe, ha nem mi, magyarok?”

El sem tudom képzelni, honnan vette ezt a hatalmas erőt.

Ézsaiás könyvét (40.28-31.) olvasva választ kaptam:

*„Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr?
Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen, erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.
Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.*

4

De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, és nem lankadnak meg. Járnak, és nem fáradnak el.”

Ez a reménységet sugárzó ige mutatott rá, hogy hitből ered az erő!
Hisz ők mindvégig bíztak Istenben, és imádkoztak hozzá.

Bevallom én sokáig fájó szívvel jöttem az ilyen találkozókra. Mindig felkavart az emlékezés. Eszembe juttatta édesanyám kétségbeesését, fájdalmát a nagy *vagyon elvesztése miatt. Gyakori kérdését: „Miért, miért büntet minket az Isten?”*

Mára már tudom, nem büntetett. Jutalmazott. Megáldott.

Nagyapám!

Lehet-e nagyobb dicsőség, hogy a két kezed által épített szentpéteri istálló templommá lett!?

Igaz, evangélikus, nem református. Szlovák, nem magyar.

De benne Isten igéjét hirdetik.

Reméljük a megbékélését és a megbocsátását.

Örökkévaló Istenem! Köszönöm neked, hogy magyarnak teremtettél, és megengedted nekem, hogy e nép szenvedéseiben, gyászában, dicsőségében és szégyenében részt vegyek.

Vidd ezt a népet idvességés önismeretre! Növelj meg a mi hitünket, hitvallásunkban és emberi méltóságunkban! Szánj meg, és válts meg minket!

ÁMEN

Győrffy Gézáne Kozsdi Margit

Komárom- Szőny, 2017. 9. 15.

5

Ezen Visszaemlékezésem ajánlom drága

- Lányaimnak
  - **Győrffy Monika (özv.)** Dekoratór, lakberendező, pedagógusasszisztens, főiskolai hallgató
  - **Győrffy Tünde Intézményvezető** (óvoda), mesterpedagógus, pedagógus szakértő, -minősítő, tanfelügyelő
- Unokáimnak
  - **Jobb Levente** Főiskolai hallgató
  - **Kovács Olivér** Szakgimnáziumi tanuló
  - **Kovács Márton Marcell (szerkesztő)** Gimnáziumi tanuló
  - **Hegy Tamara** Gimnáziumi tanuló
  - **Hegy Kincső** Általános iskolai tanuló
  - **Hegy Báborka** Általános iskolai tanuló

*Az őseink példáját követve, Isten ígéje szerint éljete! Példaadásotokkal, munkátokkal, kicsinyek oktatásával, árvák gyámolításával, betegek ápolásával, elesettek támogatásával, gyermekeitek nevelésével, család összetartásával legyetek szerető szülők, példás gyermekek!
Mint eddig!*

Győrffy Gézáne Kozsdi Margit

Komárom- Szőny, 2017. 9. 15.